

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku "Ł." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przy uczestnictwie J. R., Miasta Ł. i Skarbu Państwa - Prezydenta
Miasta Ł.

o zasiedzenie służebności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 8 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie w punkcie I (pierwszym) i III
(trzecim) i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł., pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Ł., w sprawie z wniosku Ł. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. z udziałem J. R., Miasta Ł. oraz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł. o zasiedzenie służebności

1. stwierdził, że Miasto Ł., będące do dnia 28 listopada 2006 r. właścicielem określonej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. G. w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ulicy K., dla której Sąd Rejonowy w Ł. nie prowadzi księgi wieczystej lecz zbiór dokumentów o numerze (...), stanowiącej przedmiot własności J. R., nabyło przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą swoją treścią służebności przesytu polegającą na:

a) prawie każdoczesnego właściciela nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy G. do prowadzenia magistrali wodociągowej „G.” przez nieruchomość położoną przy ulicy K.;

b) niedokonywaniu zabudowy, naniesień i nasadzeń przez każdoczesnego właściciela nieruchomości położonej przy ul. K., na urządzeniu stanowiącym magistralę wodociągową „G.” oraz w pasie o szerokości po osiem metrów liczonych na zewnątrz od tego urządzenia zaznaczonym na mapie zaewidencjonowanej w dniu 23 października 2015 r. przez Prezydenta Miasta Ł. pod numerem ewidencyjnym (...), sporządzonej przez geodetę A. B.;

c) prawie nieograniczonego dostępu, osób upoważnionych przez każdoczesnego właściciela nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy G. , do urządzeń magistrali wodociągowej „G.” położonych na nieruchomości położonej przy ulicy K., w tym wejścia osób i wjazdu pojazdów w celu usunięcia awarii, dokonywania napraw, remontów, konserwacji, modernizacji tego urządzenia, a także ewentualnej likwidacji i demontażu tego urządzenia;

2. stwierdził, że Ł. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. będąca od dnia 28 listopada 2006 r. właścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy G., stanowiącej działkę nr (...), objętej księgą wieczystą o numerze (...), z dniem 26 października 2008 r. w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ulicy K., stanowiącej działkę nr 50 w obrębie, dla której Sąd Rejonowy w Ł. nie prowadzi księgi wieczystej lecz zbiór dokumentów o numerze (...), stanowiącej przedmiot własności J. R., nabyła przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą swoją treścią służebności przesytu polegającą na:

a) prawie kaźdoczesnego wlaściciela nieruchomości połoźonej w Ł. przy ulicy G. do prowadzenia magistrali wodociągowej „G.” przez nieruchomość połoźoną przy ulicy K.;

b) niedokonywaniu zabudowy, naniesień i nasadzeń przez kaźdoczesnego wlaściciela nieruchomości połoźonej przy ulicy K., na urządzeniu stanowiącym magistralę wodociągową „G.” oraz w pasie o szerokości po osiem metrów liczonych na zewnątrz od tego urządzenia zaznaczonym na mapie zaewidencjonowanej w dniu 23 października 2015 r. przez Prezydenta Miasta Ł. pod numerem ewidencyjnym (...), sporządzonej przez geodetę A. B.;

c) prawie nieograniczonego dostępu, osób upowaźnionych przez kaźdoczesnego wlaściciela nieruchomości połoźonej w Ł. przy ulicy G., do urządzeń magistrali wodociągowej „G.” połoźonych na nieruchomości połoźonej przy ulicy K., w tym wejścia osób i wjazdu pojazdów w celu usunięcia awarii, dokonywania napraw, remontów, konserwacji, modernizacji tego urządzenia, a także ewentualnej likwidacji i demontażu tego urządzenia.

Na skutek apelacji uczestnika J. R. Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. stwierdził, że Miasto Ł. nabyło przez zasiedzenie z dniem 6 listopada 2003 r. służebność gruntową odpowiadającą zakresowi służebności przesylu na nieruchomości-działce numer 50, połoźonej w Ł. przy ul. K., dla której w Sądzie Rejonowym w Ł., XVI Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzony jest Zbiór Dokumentów nr (...), polegającą na prawie prowadzenia i przesylu magistralą wodociągowa nazywaną „G.”, oznaczonej "w.", na mapie geodety A. B., zarejestrowanej przez Prezydenta Miasta Ł. Ośrodek Geodezji w dniu 23 października 2015 r. za numerem 3230;

2. stwierdzić, że Ł. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nabyła przez zasiedzenie z dniem 26 października 2008 r. służebność gruntową odpowiadającą zakresowi służebności przesylu na nieruchomości-działce numer 50, połoźonej w Ł. przy ul. K., dla której w Sądzie Rejonowym w Ł., XVI Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzony jest Zbiór Dokumentów nr (...), polegającą na prawie prowadzenia i przesylu magistralą wodociągową nazywaną „G.” oznaczonej

"wo800x1000", na mapie geodety A. S., zarejestrowanej przez Prezydenta Miasta Ł. Órodek Geodezji w dniu 23 października 2015 r. za numerem 3230 oraz oddalił wniosek w pozostałym zakresie.

Według Sądu Okręgowego, pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy nazbyt szeroko określił kształt i zakres stwierdzonego zasiedzenia.

Uczestnik J. R. słusznie podniósł w apelacji nadmiernie szerokie i krzywdzące zakreślenie zasiedzianej służebności przesyłu, w sytuacji gdy wnioskodawca nie udowodnił i nie uzasadnił, że korzystanie w zakresie orzecznym w postanowieniu Sądu I instancji jest niezbędne do prawidłowej eksploatacji obu magistrali. W szczególności sprzeciw skarżącego wzbudziło wprowadzenie strefy ochronnej (po 8 metrów od każdej nitki wodociągu), z jednoczesnym ustanowieniem na niej zakazu zabudowy, naniesień i nasadzeń oraz przyznaniem uprawnienia w postaci nieograniczonego dostępu na obszar całej nieruchomości, celem obsługi urządzenia. Co do tych zagadnień Sąd Okręgowy podzielił zarzuty wnoszącego apelację skarżącego. Ł. sp. z o.o. wnioskując o stwierdzenie zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu powinna wykazać po pierwsze fakt posadowienia lub przebiegu przez nieruchomość uczestnika urządzenia przesyłowego, posiadanie służebności, jej datę początkową oraz następstwo prawne poprzednich posiadaczy, na których opierał aktualnie podnoszone prawo. Tymczasem wnioskodawczyni na poparcie swoich twierdzeń przedstawiła wyjątkowo skromny materiał, poprzestając li tylko na wykazaniu umiejscowienia i przebiegu wodociągów. Zabrakło natomiast informacji i danych co do tego jak urządzenie jest obsługiwane. Podobnie nie zostało też wykazane jakie to działania i czynności właściciela nieruchomości stwarzają zagrożenie i niebezpieczeństwo dla funkcjonowania wodociągu..

Przy takim zatem ujęciu orzeczenie w kształcie przedstawionym przez Sąd Rejonowy nie mogło się ostać, jako nieodpowiadające realiom i stosunkom panującym na gruncie, gdzie posadowione jest konkretne i zindywidualizowane urządzenie.

Dlatego Sąd Okręgowy uznał za konieczną zmianę zaskarżonego postanowienia przez ograniczenie zasiedzenia co do zakresu służebności.

Ł. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego. Zarzuciła w niej naruszenie art. 232 zd. 1, 234 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. przez przyjęcie, że wnioskodawczynie powinna udowodnić w ramach wykazania posiadania służebności sposób obsługi i korzystania z urządzeń przesyłowych wraz zakresem obowiązków właściciela nieruchomości obciążonej ograniczającym Zagrożenie dla funkcjonowania urządzeń. W ramach prawa materialnego wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie

- art. 305¹ k.c. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw prze ustalenie, że wnioskodawczynie w dniu 26 października 2008 r. nabyła służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu a nie służebność przesyłu,

- art. 287 w zw. z art. 305⁴ k.c. przez niejasne określenie treści służebności,

- art. 289 w zw. z art. 304⁴ k.c. przez przyjęcie, że wykonywanie czynności konserwacyjnych i naprawczych jest obowiązkiem służebnika,

- art. 352 § 2 w zw. z art. 339 i 340 k.c. przez zaniechanie przyjęcia, że wnioskodawczynie była w ramach postępowania o stwierdzenie zasiedzenia służebności chroniona powyższymi domniemaniami.

Na tych podstawach wnioskodawczynie wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy analizując treść wniosku uznał, że zabrakło w nim informacji i danych co do tego, jak urządzenie jest obsługiwane. Podobnie nie zostało też wykazane, jakie działania i czynności właściciela nieruchomości stwarzają zagrożenie i niebezpieczeństwo dla funkcjonowania wodociągu.

Kwestia wymagań wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu jak również wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu nie została jak dotąd odrębnie uregulowana w ustawie. Zastosowanie znajdują zatem ogólne przepisy: art. 511 § 1 i art. 187 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Według art. 511 § 1 wniosek o wszczęcie

postępowania powinien czynić zadość przepisom o pozwie, z tą zmianą, że zamiast pozwanego należy wymienić zainteresowanych w sprawie. Zgodnie zaś z art. 187 § 1 pkt 1 pozw, a wniosek w postępowaniu nieprocesowym powinien zawierać dokładnie określone żądanie. Konfrontując te wymagania z treścią wniosku, w którym Spółka domagała się stwierdzenia zasiedzenia służebności przez wskazanie usytuowania magistrali wodociągowej na nieruchomości obciążonej oraz określenie zakresu tej służebności zapewniającej dostęp do magistrali i dokonywania jej napraw należy uznać, że tak sformułowany wniosek odpowiadał treści art. 187 § 1 pkt 1 w zw. z art. 511 § 1 k.p.c.

Dokładnie określone żądanie to takie, które umożliwia jego identyfikację i odróżnienie od innych żądań tego samego typu. Wnioskodawca w niniejszej sprawie określił służebność gruntową, którą miał nabyć przez zasiedzenie. Wskazał, że jest to służebność odpowiadająca treścią służebności przesyłu albo też służebność przesyłu, a obie służebności polegają na prawie korzystania z urządzeń przesyłowych obejmującym w niezbędnym zakresie uprawnienie do przesyłania wody, dostępie do urządzeń przesyłowych celem naprawy, konserwacji. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca wskazywał treść praw przedsiębiorcy niezbędnych do korzystania z urządzeń.

Niewątpliwie inne wymaganie formalne powinien spełniać wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, gdyż wtedy należy precyzyjnie określić przebieg linii przesyłowej, która jeszcze nie istnieje i ukształtować prawa i obowiązki przedsiębiorcy przesyłowego i właściciela nieruchomości. Inaczej jednak jest, gdy chodzi o zasiedzenie służebności czynnej, która polega na korzystaniu z nieruchomości w określony sposób. W takim wypadku wnioskodawca powinien wskazać, w jaki sposób służebność była wykonywana i na czym polegała. Zakres wniosku jest w praktyce determinowany już istniejącym przebiegiem linii przesyłowej i dotychczasowym korzystaniem z tej służebności przez uprawnionego. Oznacza to, że zadaniem sądu rozpoznającego taki wniosek jest ustalenie, czy rzeczywiście wskazane przez wnioskodawcę podmioty korzystały w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej na której znajdują się urządzenia służące do doprowadzania wody i czy upłynął termin niezbędny do stwierdzenia zasiedzenia. W każdym przypadku zarówno, gdy chodzi

o ustanowienie służebności przesyłu, jak i wtedy, gdy chodzi o stwierdzenie zasiedzenia tej służebności lub służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu niezbędne jest oznaczenie zakresu nabytej służebności. Takie wymaganie odnośnie ustanowienia służebności wynika wprost z art. 305¹ k.c. chociaż sam przepis nie rozstrzyga *expressis verbis* jak szeroki jest zakres funkcjonowania jednej służebności. Dlatego skonkretyzowanie treści służebności następuje przy jej ustanowieniu. Podobne zasady należy stosować do pierwotnego nabycia służebności w drodze jej zasiedzenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CZ 18/15, nie publ., z dnia 18 października 2007 r., III CSK 90/07, nie publ.). Niezbędne jest zatem określenie zakresu zasiedzanej służebności odpowiadającego dotychczasowemu sposobowi korzystania z nieruchomości obciążonej. Przedmiotem zasiedzenia może być tylko służebność o konkretnej treści, nie zaś bliżej nieokreślone na gruncie prawo do korzystania z istniejących urządzeń przesyłowych.

Tego wymagania nie spełnia przyjęte przez Sąd Okręgowy określenie zakresu nabytej w drodze zasiedzenia służebności przez stwierdzenie nabycia „prawa prowadzenia i przesyłu magistralą wodociągową” naniesioną na mapie przez biegłego geodetę. Sąd nie nadał bowiem żadnej konkretnej treści nabytemu prawu. Poza tym, słusznie zarzuca się w skardze kasacyjnej, że istotne wątpliwości budzi odesłanie do mapy geodety, na której zaznaczone są strefy zakazów zabudowy oraz wstępu na nieruchomość.

W związku z zarzutem dotyczącym stosowania domniemania z art. 339 k.c. do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu jak też do zasiedzenia służebności przesyłu trzeba uwzględnić, że posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Termin "odpowiednio" (użyty w art. 352 § 2 k.c.) wymaga bowiem niejednokrotnie niezbędnych modyfikacji wynikających z istoty i celu danej konstrukcji prawnej. Należy mieć na uwadze okoliczność, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja

2006 r., IV CSK 149/05, nie publ. oraz postanowienia z dnia 28 marca 2011 r., V CSK 181/11 nie publ., z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, nie publ., z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07, nie publ., z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, Mon. Pr. 2006/21/118 nie publ., z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 1800/09, nie publ., z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12, nie publ.).

W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 9 sierpnia 2011 r. (sygn. akt III CZP 10/11, OSNC 2011/12/129) Sąd Najwyższy, rozważając przesłanki nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie wyjaśnił, że w przypadku posiadania służebności gruntowej w rachubę nie wchodzi, jak przy nabyciu własności, posiadanie samoistne, lecz posiadanie w zakresie odpowiadającym treści służebności. Z oczywistych względów posiadanie służebności łączy się jedynie z tzw. służebnościami czynnymi, a więc polegającymi na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej; jest to posiadanie swoiste, zwłaszcza w przypadku służebności gruntowej drogi, gdyż uprawnienia wynikające z tej służebności nie łączą się z władztwem nad rzeczą w dosłownym znaczeniu. Podmiot wykonujący służebność korzysta z cudzej rzeczy tylko w oznaczonym zakresie, nierzadko bardzo wąskim, w istocie nie władając nią. Powstającą w związku z tym wątpliwość, czy takie korzystanie z rzeczy można uznać za posiadanie, ustawodawca usunął przez stwierdzenie w art. 352 § 1 k.c., że kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, zaznaczając, że do tak rozumianego posiadania stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu (art. 352 § 2 k.c.). Posiadanie służebności gruntowej jest więc posiadaniem specyficznym (art. 336 k.c.), a posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej polega na korzystaniu z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Należy dodać, że władanie w zakresie służebności gruntowej musi być wykonywane dla siebie (*cum animo rem sibi habendi*), a ponadto nie może nabyć służebności gruntowej w drodze zasiedzenia - ze względu na brak przesłanki posiadania - osoba, która korzysta z sąsiedniej nieruchomości tylko dzięki grzeczności sąsiada, korzystający bowiem w takich warunkach z cudzej nieruchomości nie jest posiadaczem, lecz prekarzystą.

Wskazane okoliczności należy uwzględnić przy odpowiednim stosowaniu domniemań prawnych dotyczących posiadania do posiadacza służebności gruntowej (art. 352 § 2 k.c.), przy czym nie powinno budzić wątpliwości odpowiednie zastosowanie do posiadania służebności wymienionego w skardze kasacyjnej art. 340 k.c. przewidującego domniemanie ciągłości posiadania.

Objęcie w posiadanie służebności gruntowej, odpowiadającej obecnie służebności przesyłu, następuje najczęściej w chwili wejścia na cudzy grunt w celu budowy trwałego i widocznego urządzenia, co w przypadku nieruchomości objętej wnioskiem oznaczało wejście na grunt w celu budowy urządzeń wodociągowych (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., V CSK 321/12, nie publ. oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11, OSNC 2011/12/121). Wykonywanie służebności przesyłu wiąże się jednak nie tylko z założeniem, budową urządzeń przesyłowych ale także z ich utrzymywaniem w zdadności do użytku, a ich usytuowanie na gruncie nie należącym do przedsiębiorcy w sposób nieunikniony wiąże się z potrzebą wkroczenia na ten grunt, chociażby potrzeba taka występowała sporadycznie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., IV CSK 468/14, nie publ.). Posiadanie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu (służebności przesyłu) polega także na korzystaniu przez określony podmiot z cudzej nieruchomości w zakresie niezbędnym do eksploatacji i obsługi posadowionych na nieruchomości urządzeń przesyłowych.

Słusznie Sąd Okręgowy podzielił zastrzeżenia uczestnika dotyczące wprowadzenia strefy ochronnej (po 8 metrów od każdej nitki wodociągu), z jednoczesnym ustanowieniem na niej zakazu zabudowy, naniesień i nasadzeń oraz niezależnego od dotychczasowego zakresu posiadania służebności przyznania uprawnienia w postaci w nieograniczonego dostępu na obszar całej nieruchomości, celem obsługi urządzenia.

Wskazanie pasa ochronnego, niezależnie od dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości obciążonej nie stanowi obligatoryjnego warunku wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, jak też wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności

przesyłu, Kwestie te regulują normy mające charakter norm prawa publicznego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2019 r., IV CSK 375/18, nie publ.). Poza tym pas ochronny nie wyznacza potrzeb przedsiębiorcy korzystającego z urządzeń przesyłowych ale ma celu zapewnienie warunków bezpiecznego funkcjonowania w otoczeniu urządzeń przesyłowych (zob. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15, OSNC 2016/12/144 oraz postanowienia z dnia 5 grudnia 2019 r., III CZP 20/19, nie publ., z dnia 9 sierpnia 2016 r., II CSK 770/15, nie publ.).

W uzasadnieniu uchwały z dnia 22 maja 2013 r. (sygn. akt III CZP 18/13, OSNC 2013/12/139) potwierdzającej, że przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. tj. przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (art. 5 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz.U.2008.116.731) było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu Sąd Najwyższy podniósł, iż w odniesieniu do służebności przesyłu należy wyraźnie oddzielić dwie konstrukcje: służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, która mogła zostać nabyta przez zasiedzenie przed dniem 3 sierpnia 2008 r., oraz służebności przesyłu. Oba prawa mają analogiczną treść oraz pełnią te same funkcje, nie oznacza to jednak, że można je utożsamiać. Odmierna jest przede wszystkim ich podstawa prawna (art. 145 i 292 k.c. oraz art. 305¹-305⁴ k.c.). W tej samej uchwale Sąd Najwyższy przyjął, że okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

Oznacza to, że jeżeli wymagany termin zasiedzenia upływa po dniu 2 sierpnia 2008 r., przedmiotem zasiedzenia jest służebność przesyłu jeśli zaś przed tą datą - dopuszczalne jest stwierdzenie zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 261/16, nie publ. oraz z dnia 25 września 2020 r., V CSK 598/18, nie publ.).

Zasadnie zatem zarzuca się w skardze kasacyjnej stwierdzenie zasiedzenia przez wnioskodawczynię z dniem 26 października 2008 r. a zatem po dniu wejścia w art. 305¹ i nast. k.c., służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności.

Z tych wszystkich względów, na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni, Sąd Najwyższy podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie w części uwzględniającej apelację uczestnika i ustalającą koszty postępowania apelacyjnego i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł..

jw